

Lk 24,44-51

Řekl jim: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky. Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“

Potom je vyvedl až k Betanii, zvedl ruce a požehnal jim; a když jim žehnal, vzdálil se od nich a byl nesen do nebe.

„Ty jsi hlava otevřená!“ Takováhle pochvala potěší žáka či studenta. Ale stejně tak těší každého kantora a kantorku, když s takovým materiálem, s hlavami otevřenými může pracovat. Hlava otevřená, ta totiž nenasává jen kvanta čísel, dat, pouček a jmen. Hlava otevřená, ta rozumí. Ta si umí poskládat 5 a 5, ta si nenechá věšet bulíky na nos, ta není žádný nudný šprták.

Potřebuje otevřené hlavy i Ježíš? Potřebuje – a zároveň je dost často nenachází. Nachází zkroušená srdce, nachází učedníky ponořené do smutku. Nachází studenty, kteří to už dopředu vzdali, nachází bezpochyby i šprty, kteří se nadrnčeli definice, jež najednou ani trochu nevycházejí...

A proto Lukášovo vyprávění o tom, jak se Vzkříšený Kristus setkává se svými učedníky, opakovaně ujišťuje: **otevíral jim Písma**. Zdaž nám nehořelo srdce, když nám otevíral

Písma?!, volají Kleofáš a jeho druh poté, co se s nimi Vzkříšený pustil do hovoru na jejich smutné povelikonoční cestě. Neboť Vzkříšený Pán se nezjevuje jako omračující náboženský bulvár, vzbuzující senzační zájem, o němž zítra už nebudeš nic vědět. Když je svým učedníkům nablízku a ujišťuje, že je neopouští, dává si práci, aby přesvědčil: Nevzdávám to s vaším vyhaslým srdcem a zabeđenou hlavou – a hlavy nám otevírá. Z církve zabeđených hlav tvoří společenství hlav otevřených. Tak, že *otevírá Písma*. Když evangelista vypráví, jak to bylo s učedníky po velikonočních dál, zdůrazňuje čím dál víc právě tohle rozpoznání: Díky Vzkříšenému přestávají být příběhy bible minulostí z uzavřené knihy. Zas to žije, zas to kvasí, zas zní živé slovo. Dospělí učedníci zjišťují: Nebyly to jen pohádky pro děti, co jsme v mládí z Písma slýchali.

Někdejší nevěřící zjišťují: Ono se tomu dá věřit, i když nám to připadalo jako neskutečná bláznivina. Úzkostliví a bázliví zjišťují: On se na těch příbězích dá pevně ukotvit celý náš život... Náboženští všeznáci a fajnšmekři zjišťují: Nemusíme se pídit pořád za nějakými pikantními novinkami, bohatství těch zdánlivě oposlouchaných příběhů nás dokáže ještě pěkně dlouho překvapovat. Když se nám něco z toho děje, vězte, Vzkříšený je s námi, a činí z nás hlavy otevřené.

Všimněme si teď – jako hlavy zatím pootevřené – **kteřá Písma** nám Vzkříšený **otevírá**: Učení Mojžíšovo, Proroky, Žalmy. Tedy, příběhy Izraele, vysvobozeného z otroctví. Příběhy soudců a králů, kteří ten lid vysvobožovali z útlatu nepřátel (a nezřídka svou moc taky zneužili). Příběhy a kázání proroků, kteří se nebáli nazývat pravým jménem jak to zneužívání moci, tak i dvojakost, přetvářku, životní

povrchnost a náboženskou zvykovost všech vrstev lidu. Díky Vzkříšenému to přestaly být příběhy jen pro uzavřenou společnost jednoho vyvoleného společenství, jen pro Izraelce podle rodného listu. Díky Vzkříšenému Pánu se i my ocitáme na cestě poutníků z otroctví do zaslíbené země a ten příběh pročišťuje (nebo aspoň provokuje) naši víru. A v neposlední řadě z těch příběhů slyšíme: Když na cestě zachráněných odpadáme, anebo nás sevře hlodavá pochybnost, že jsme na všechno zůstali sami, pozvedá nás Boží věrnost. *Ty se mnou všude jsi, i v propasti jsem tvůj (EZ 354)*. Když nám na cestě víry vyprchají první krásné dojmy a nastoupí šedivá realita, zjistíme – ona ve světle těch příběhů zdaleka tak šedivá, ale znovu se stává docela pestrou a napínavou...

Především se ovšem ono vyučování Vzkříšeného soustředí na jeden moment, **na porozumění jeho utrpení**. My máme pod kůží i ve své hlavě hluboce zarytou takovou přímou úměru: Jestliže nám v životě věci nevycházejí dvakrát úspěšně, znamená to, že je děláme špatně. Nedaří se prosadit spravedlivé řešení, tak je třeba se přizpůsobit nespravedlnosti. Nedaří se hájit pravdu, je nejvyšší čas přidat se na stranu lži nebo alespoň sklaptopnout. Vložené prostředky a investice, ať mateřské či duchovní, nevynášejí, je třeba je vložit do něčeho jiného. A zcela běžně tuhle zkušenost vztahujeme i do věcí víry, do věcí Kristových, do věcí Božích: Tluču se od neúspěchu k neúspěchu, asi si neumím účinně pro svou věc Pána Boha naklonit. Křesťanů ubývá, nemá tedy cenu pouštět se do nových věcí, a vlastně ani víru předávat ani zvěstovat. Jak ti učedníci po velikonočních: Ježíš se svým kázáním o Božím království skončil na kříži, žádné království se tedy nekoná. Když nám Vzkříšený otevírá hlavy, učíme se – právě z Písem – **poznávat pravý opak**. Neúspěchy, odmítání, ba i propadák – **to patří k věci**. Bytostně.

Jen si vzpomeňte, jak to děti ztvárnily v letošní velikonoční hře: Právě ti nejskvělejší svědkové dostávali zabrat od svých nejbližších (jako Josef, když ho šupem poslali do pekel egyptského žaláře). Dávali jim zabrat církevní potentáti (jako Jeremiášovi, jehož označili za zrádce vlasti). Jejich současníci jim nevěřili, nebo se k nim báli přiznat a ne jeden z těch spravedlivých služebníků prožíval hluboké pochybnosti a bolestnou osamělost jako Jeremiáš nebo ten neznámý, jehož hořká písnička začíná slovy *"Ty víš jak to bolí, když se tebou nepočítaj"...*

Touhle cestou – cestou prošlapanou bitými služebníky Pravdy, cestou osamělých svědků, cestou těch, kdo museli zápasit s nepřízní okolím i vlastními pochybami – šel Kristus. A když znáš jejich příběhy, když si umíš promítnout galerii nespravedlivě postihovaných svědků, do níž Kristus patří, rozumíš. Otevírá se ti hlava – i srdce. Hluboce, bytostně začínáš chápat: věc Božího zájmu o člověka – věc Boží svobody a naděje, tu nelze do tohoto světa nést jinak, než s nasazením vlastního krku, vlastní kůže. Bez nároku na kdovíjakou úspěšnost, což v Ježíšově případě znamená neúspěch korunovaný potupnou popravou.

Podle evangelisty tomu nejlíp rozuměli Mojžíš a Eliáš. Proto i Lukáš na počátku Ježíšovy cesty utrpení a kříže zcenoval

takovou divadelní scénu. Na hoře Proměnění se rozzáří nebeské reflektory a užaslí učedníci spatří právě ty dva, Mojžíše a Eliáše, tedy ztělesnění Tóry a Proroků – s Ježíšem. Rozmlouvají s ním o JEHO cestě do Jeruzaléma – a nazývají ji *exodem*. Příběhem o vyvedení z otroctví do svobody Bích dětí. Nepřeslechněme v té záři nebeských reflektorů, že *Ježíšova sláva se skrývá v bolu šat (EZ 354)*. Že je to cesta utrpení, nasazení vlastní kůže i života.

Teď je 40 dní po Vzkříšení. A Ježíš – ten, který cestu záchranu a vysvobozující blízkosti Boží dosvědčil nasazením vlastní kůže i života a byl vyveden i ze zajetí smrti a hrobu – je vzat k Bohu. K Otci. Bere si ho k sobě ten, který si podobně vzal Mojžíše a Eliáše.

A hlava otevřená rozumí – tohle není reportáž z nějakého kosmodromu za Jeruzalémem (jak to občas líčí barokní fresky), tohle svědectví podle Písem.

Lukáš, inspirován příběhy Mojžíše a Eliáše hlavám otevřeným dosvědčuje: Příběh svědectví Ježíšova se naplnil. Svědectví je dovyprávěné, hotové, kompletní. A přitom to není loučení, ale **Boží tečka**.

Ale hlava otevřená tady dobře slyší –

- evangelium nám teď, z toho příběhu, **posílá zaslíbení**. Vzkříšený Pán nás uvádí do příběhu, který má otevřenou budoucnost. Posílá nás na cestu s rozevřenou perspektivou. Když se po ní jako otevřené hlavy vydáme, zjistíme – je otevřená. K novým lidem, k novým vyhlídkám, k novým šancím. Dá se jít dál... navzdor všem bariérám a překážkám. A díky příběhům z Bible, co nám ji Vzkříšený Pán otevírá, nám na ní nemusí ubývat síly, protože máme odkud čerpat. S touto důvěrou smíme zpívat (*EZ 354*): *on k naději nás zve, jež vítězstvím se stává... Hleď smrti bezmocná, jak křísit umí víra. Ty Pane můj mne ochraňuj. AMEN*

Salvátor 16.5.21

Píseň 159,1+4.5

In: Výrok Hospodinův mému pánu: „Zasedni po mé pravici, já ti položím tvé nepřátele za podnoží k nohám. ... Panuj uprostřed svých nepřátel!“ Tvůj lid přijde dobrovolně v den, kdy pohotovost svoláš; v nádheře svatyně jak rosa z lůna úsvitu se objeví tvé mužstvo. Hospodin přísahal a nebude žetel: Ty jsi kněz navěky podle Malkisedekova řádu. Amen (Žalm 110,1nn)

Píseň 110

Modlitba

Náš Pane, smíme se ve shromáždění tvého lidu radovat – a mnoho očekávat – i když na nás samotné možná není radost pohledět. Ale ty přicházíš. Ty dáváš zaznít evangeliu naděje a radosti. Tys vzkřísil svého služebníka Ježíše – a tak jsi udělal čáru přes rozpočet každé lidské podlosti, strachu, zlobě i beznaději a smrti. A i když nám nejednou připadá, že toto evangelium zůstalo kdesi daleko – přece ho od tebe čekáme. Potřebujeme v něm zakotvit. Potřebujeme, aby nám otevřelo hlavu – proměnilo naše nazírání na život a svět, náš pohled na tebe – a na nás samotné. Prosíme tedy – daruj nám tuto blízkost. Obdaruj ty, kdo od tebe mnoho čekají, a pozvedni ty, kdo nemají sílu či chuť od tebe očekávat. Amen.

1. čtení Lk 9,28-36

Píseň 354

kázání

Píseň 244,1-4.10-11

Ohlášení

Přímluvy

Vyznáváme tě jako vítěze lásky – dávej solidaritu s odmítanými, utlačovanými, pronásledovanými... posmívanými

Vyznáváme tě jako vítěze pravdy – dávej moudrost i odvahu stavět se proti lži – pomlouvám – propagandě – zastávat se obětí manipulace. Vyznáváme tě jako poníženého služebníka – uč sloužit a ne panovat – prosíme za cvrní představitele – ohrožené pokušením předvádět se jako majitelé tradice, cvrních hodnot, tvého dědictví... Prosíme za rodiny – přátele – lidi v krizi víry – za všechny křehké

Tichá modlitba

Otče náš...

Poslání 1Pt 3,15

Kdo vám ublíží, budete-li horlit pro dobro? Ale i kdybyste pro spravedlnost měli trpět, jste blahoslaveni. „Strach z nich ať vás neděsí ani nezkví a Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích. Budte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale číňte to s tichostí a s uctivostí.

Požehnání (2 J 3)

Budiž s vámi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce, i od Pána Ježíše Krista, Syna Otcova, v pravdě a v lásce.

Píseň 355